

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudce Vadima Hlavatého a soudkyně Pavly Klusáčkové ve věci

žalobkyně: **REAL INGENIERING, spol. s r.o.**, IČ: 61777960
se sídlem Mikulášská 265/14, Plzeň
zastoupená advokátkou Mgr. Pavlínou Malíkovou
se sídlem Kopeckého sady 152/15, Plzeň

proti
žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**
se sídlem Vršovická 1442/65, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 3. 2022, č. j. MZP/2022/520/194,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto její odvolání a bylo potvrzeno rozhodnutí České inspekce životního prostředí (dále jen „ČIŽP“) ze dne 25. 1. 2022, č. j. ČIŽP/43/2022/374. Pro případ, že by nebyly dány důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí, se žalobkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje:

domáhala moderace trestu podle § 78 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobkyně shledána vinnou tím, že jako původce odpadů neoprávněně nakládala s 7 090 tunami demoličních odpadů a 18 288 tunami odpadní zeminy na pozemcích parc. č. 1639/1, 1639/3, 1639/4 a 1639/6 v k. ú. Černice, ačkoli tyto pozemky nebyly určeny jako zařízení pro nakládání s daným druhem a kategorií odpadu, kterým bylo v tomto případě soustřeďování odpadu. Odpady byly na předmětné pozemky naváženy od března 2021 do července 2021, čímž žalobkyně porušila § 13 odst. 1 písm. b) zákona č. 541/2020 Sb., o odpadech (dále jen „zákon o odpadech z roku 2020“), a spáchala tak přestupek podle § 121 odst. 1 písm. f) zákona o odpadech z roku 2020. Žalobkyni byla podle § 121 odst. 5 písm. d) zákona o odpadech z roku 2020 uložena pokuta ve výši 70 000 Kč.

II. Obsah žaloby

3. Žalobkyně rozporovala posouzení odvolací námitky, že nebyla osobou odpovědnou za předmětný přestupek, neboť nebyla vlastníkem bytového domu, při jehož stavbě byl materiál vytěžen. Činnosti, při kterých došlo k vytěžení zeminy a odvozu suti prováděla obchodní společnost BIGGEST construct s.r.o., která následně na základě smlouvy prováděla třídění materiálu na frakce. Žalobkyně zároveň rozporovala, že je možné považovat dohodu o původcovství vytěženého materiálu ze dne 4. 1. 2021 za dohodu ve smyslu § 5 odst. 2 zákona o odpadech z roku 2020, neboť je v ní odkazováno na původcovství ve smyslu zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech a o změně některých dalších zákonů (dále jen „zákon o odpadech z roku 2001“). Prohlášení v cenové nabídce taktéž není dohodou ve smyslu § 5 odst. 2 zákona o odpadech z roku 2020.
4. Žalobkyně namítala nesprávné právní posouzení otázky, zda vytěžený materiál nacházející se na předmětných pozemcích je odpadem ve smyslu zákona o odpadech z roku 2020. Žalobkyně tvrdila, že nebyla naplněna definice obsažená v § 4 zákona o odpadech z roku 2020. Žalobkyně se vytěženého materiálu nezbavila, nemá úmysl ani povinnost se jej zbavit. Nadto žalobkyně prokázala kvalitativní vhodnost dalšího využití zeminy pro terénní úpravy na předmětných pozemcích, přičemž bylo ověřeno, že zemina neohrožuje životní prostředí.
5. Žalovaný zároveň nesprávně vyhodnotil, že žalobkyně neprokázala další využití zeminy podle § 8 odst. 1 písm. b) zákona o odpadech z roku 2020, neboť nejsou stanoveny žádné bližší podmínky tohoto využití. Žalovaný splnění této podmínky podmínil existencí územního rozhodnutí nebo stavebního povolení pro realizaci terénních úprav či staveb, což zákon nestanovuje a není zřejmé, z jakých norem žalovaný tento závěr dovodil.
6. Žalovaný se nevypořádal s námitkou, že zemina může být použita na předmětných pozemcích na terénní a pozemkové úpravy, ke kterým není potřebné územní rozhodnutí nebo stavební povolení.
7. Nesprávně posouzena byla i otázka demoliční suti, která podle žalobkyně taktéž není odpadem, neboť bylo prokázáno, že se jedná o výrobek – kamenivo, přičemž žalobkyně doložila jeho další využití na terénní a zpevňovací úpravy předmětných pozemků. Žalobkyně namítala, že prováděcí vyhláška č. 273/2021 Sb., o podrobnostech nakládání s odpady, nabyla účinnosti dne 7. 8. 2021, kdežto k soustřeďování odpadu mělo docházet od března do června 2021. Žalobkyně tedy nemohla při recyklaci demoliční suti

Shodu s prvopisem potvrzuje:

postupovat v rozporu s touto vyhláškou. Ověření recyklované demoliční suti od Technického a zkušebního ústavu stavebního Praha, s.p. (dále jen „TZÚS“) dokládá, že se jedná o výrobek – kamenivo bez jakýchkoli příměsí – nikoli o odpad. Ani ve vztahu k demoliční suti nebyl prokázán úmysl zbavit se tohoto materiálu, přičemž žalobkyně měla v úmyslu jej použít v souladu s jeho původním účelem.

8. Žalovaný i ČIŽP postupovali příliš formalisticky, když nezohlednili materiální stránku přestupku z hlediska jeho společenské škodlivosti a účelu zákona o odpadech z roku 2020, zejména zajištění vysoké úrovně ochrany životního prostředí a zdraví lidí a trvale udržitelné využívání přírodních zdrojů předcházením vzniku odpadů, který byl v nynějším případě naplněn. Skutečnost, že nebyla vykázána žádná nebezpečnost vůči lidskému zdraví a životnímu prostředí byla zohledněna jako polehčující okolnost při výměře výše pokuty, v důsledku čehož ČIŽP vyhodnotila míru závažnosti přestupku jako střední. Správní orgány nedostatečně vyhodnotily všechny polehčující okolnosti a výše pokuty je tím pádem nepřiměřeně vysoká, neboť ve vztahu k materiální stránce přestupku měla být posouzena míra závažnosti jako nízká.
9. Žalobkyně nakonec namítala, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť se žalovaný nedostatečně vypořádal se všemi námitkami a argumentací žalobkyně.

III. Vyjádření žalovaného k podané žalobě

10. Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný setrval na stanovisku uvedeném v napadeném rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu zamítl pro nedůvodnost.
11. Žalovaný předně odkázal na dohodu o původcovství vytěženého materiálu ze dne 4. 1. 2021, na základě které není relevantní skutečnost, že ke vzniku vytěženého materiálu došlo při činnosti BIGGEST construct s.r.o., neboť podle čl. II této dohody je žalobkyně původcem – vlastníkem vytěženého materiálu a tím, kdo s ním měl dále nakládat a také s ním jako se svým vlastním nakládal, když jej navezl v souladu s dohodou o původcovství materiálu na předmětné pozemky a zadal jako objednatel ověření vytěženého materiálu. V průběhu správního řízení navíc žalobkyně nijak nepopírala, že právě ona hodlá vytěžený materiál využít na stavbách v k. ú. Černice. Na základě těchto skutečností nepovažoval žalovaný za relevantní zjevně chybné uvedení zákona o odpadech z roku 2001.
12. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí přímo uvedl, že dle § 2 písm. e) zákona o odpadech z roku 2020 se uvedený zákon nevztahuje pouze na nekontaminovanou zeminu a jiný přírodní materiál vytěžený během stavební činnosti, pokud je zajištěno, že materiál bude použit ve svém přirozeném stavu pro účely stavby na místě, na kterém byl vytěžen. Předmětná zemina byla vytěžena při hloubení pozemku pro výstavbu garáží pod budoucími bytovými domy na rohu ulic Železniční a Rejskova v Plzni, a poté byla soustředěna na předmětné pozemky, aby byla v této lokalitě dále využita při stavebních pracích žalobkyně. Z uvedeného vyplývá, že se na vytěženou zeminu zákon o odpadech z roku 2020 vztahuje. Následné využití vytěžené zeminy je možné pouze v souladu s § 8 zákona o odpadech z roku 2020 pro vedlejší produkt. Podle žalovaného však nebyla splněna podmínka § 8 odst. 1 písm. b) zákona o odpadech z roku 2020, neboť její splnění vyžaduje existenci příslušného územního nebo stavebního povolení pro realizaci terénních úprav či staveb, při nichž má být vytěžená zemina využita. Žalobkyně však těmito povoleními v době nakládání s vytěženou zeminou nedisponovala. Následné podání žádosti o vydání stavebního povolení stavby na akci „Areál Černice zpevnění plochy na pozemku

Shodu s prvopisem potvrzuje:

parc. č. 1639/1 v k.ú. Černice“ nelze považovat za splnění uvedené podmínky, a to vzhledem k opožděnosti tohoto úkonu a nejistotě, zda bude žádosti vyhověno.

13. Žalovaný neopomenul možnost použití vytěžené zeminy pro terénní úpravy, které nevyžadují rozhodnutí stavebního úřadu, avšak žalobkyní uváděné stavební lokality vyžadují příslušná povolení pro terénní úpravy. Žalobkyní připravované či zamýšlené stavební záměry v k. ú. Černice jsou nebo byly zjevně tak velkého územního rozsahu, že by rozhodně v případě své realizace podléhaly příslušnému povolovacímu procesu před stavebním úřadem.
14. Žalovaný odmítl, že by § 8 odst. 1 písm. b) zákona o odpadech z roku 2020 nestanovoval žádné bližší podmínky, jak lze prokázat další využití vedlejšího produktu. O zajištění využití vedlejšího produktu lze hovořit pouze v případě, že k tomuto využití dojde v rámci záměru povoleného v souladu s příslušnými právními předpisy, a nikoli realizovaného v rozporu s nimi.
15. Obdobné závěry lze vyvodit i v případě žalobkyní soustředěné demoliční suti. Ačkoli byl tento materiál recyklován, nenaplnňuje jednotlivé znaky recyklovaného odpadu podle § 9 odst. 1 zákona o odpadech z roku 2020, neboť uvedená recyklace proběhla v rozporu se zákonem o odpadech z roku 2020 na mobilním drticím zařízení obchodní společnosti BIGGEST construct s.r.o., jež nebylo v inkriminovaném období povoleno jakožto zařízení určené k využití odpadu. Na tomto závěru nic nemění skutečnost, že správní orgány navíc nesprávně vytkly rozpor provedené recyklace demoliční suti s vyhláškou č. 273/2021 Sb. Tento nedostatek nelze odstranit ani protokolem TZÚS ze dne 19. 7. 2021, č. 030-061998, ověřujícím vybrané kvalitativní parametry předmětného materiálu, který byl zpracován až po provedení kontroly ČIŽP a cca po čtyřech měsících od uložení vytěženého materiálu na předmětných pozemcích. Nadto z demolice starého bytového domu nemůže vzniknout pouze výkopová zemina a vytríděné kamenivo, ale nezbytně i další složky stavebního odpadu, které byly na předmětné pozemky navezeny a v době kontroly ČIŽP se tam nacházely, což je doloženo pořízenou fotodokumentací. Tyto další složky nebyly předmětem ověřování vlastností TZÚS.
16. V námitce naplnění materiální stránky přestupku a nepřiměřené výše uložené pokuty žalovaný nespatořoval konkrétní argumentaci žalobkyně, a proto ve vyjádření shrnul obsah odůvodnění napadeného i prvostupňového rozhodnutí. Žalobkyně nakládala formou návozu a soustředění s velkým množstvím odpadu v zařízení k tomu neurčeném, přičemž toto jednání ve vztahu k životnímu prostředí vykazovalo jistý ohrožující účinek, neboť předmětná vytěžená zemina i demoliční suť nebyly podchyceny v jakékoli evidenci a nakládání s nimi bylo nekontrolovatelné. Skutečnost, že vytěžené materiály nevykazovaly žádnou nebezpečnost vůči lidskému zdraví a okolnímu životnímu prostředí ČIŽP zohlednila jakožto polehčující okolnost. V důsledku těchto skutečností vyhodnotila ČIŽP míru závažnosti vytýkaného jednání jako střední, přičemž přikročila k uložení výše pokuty výrazně u dolní hranice zákonem stanovené sazby. ČIŽP přihlédla i ke kritériu sankcionovaného subjektu, neboť konstatovala, že žalobkyně je středně velkým podnikatelským subjektem, když v roce 2020 vykázala obrát 14 874 000 Kč, takže ji výše uložené pokuty nemůže existenčně ohrozit.

IV. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

17. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád

Shodu s prvopisem potvrzuje:

správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

18. Soud v dané věci rozhodl bez jednání, jelikož oba účastníci řízení na výzvu soudu podle § 51 odst. 1 s. ř. s. nereagovali.
19. Soud při posouzení věci vyšel z následující právní úpravy:
 - Podle § 5 odst. 2 zákona o odpadech z roku 2020 je v případě, že odpad vzniká při činnosti více osob nebo při činnosti prováděné na základě smlouvy pro vlastníka věci, ze které se stane odpad, původcem odpadu osoba, která fyzicky provádí činnost, při které odpad vzniká. Původcem odpadu je jiná osoba podle věty první, pokud tak vyplývá z písemné smlouvy uzavřené mezi těmito osobami. Původce odpadu podle věty první nebo druhé se stává vlastníkem vzniklého odpadu nejpozději v okamžiku jeho vzniku.
 - Podle § 8 odst. 1 písm. b) zákona o odpadech z roku 2020 movitá věc, která vznikla při výrobě, jejímž prvotním cílem není výroba nebo získání této věci, není odpadem, ale je vedlejším produktem, pokud je její další využití zajištěno.
 - Podle § 13 odst. 1 písm. b) zákona o odpadech z roku 2020 každý je povinen nakládat s odpadem pouze v zařízení určeném pro nakládání s daným druhem a kategorií odpadu, s výjimkou shromažďování odpadu, přepravy odpadu, obchodování s odpadem a nakládání se vzorky odpadu.
20. Soud neshledal žalobu důvodnou.
21. Žalobkyně primárně namítala, že nebyla osobou odpovědnou za předmětný přestupek, neboť nebyla vlastníkem demolovaného bytového domu a činnost, při které došlo k vytěžení materiálu, vykonávala společnost BIGGEST construct s.r.o. Soud nejprve upozorňuje na skutečnost, že přestupek podle § 121 odst. 1 písm. f) zákona o odpadech z roku 2020 může spáchat právnická osoba i pokud není původcem odpadu ve smyslu § 5 zákona o odpadech z roku 2020, neboť § 13 odst. 1 písm. b) zákona o odpadech z roku 2020 ukládá tam obsaženou povinnost každému. Žalobkyně ostatně nerozpороvala skutečnost, že vytěžený materiál soustředila na předmětných pozemcích právě ona.
22. K námitce žalobkyně týkající se dohody o původcovství odpadu soud zjistil, že ve správním spisu je dohoda o původcovství odpadu založena, a podle jejího článku II. se stává původcem vytěženého materiálu žalobkyně v souladu se zákonem o odpadech z roku 2001. Žalobkyně namítala, že dohoda o původcovství odpadu je neplatná, neboť odkazuje na zákon o odpadech z roku 2001. Samotná dohoda o původcovství odpadu byla podepsána dne 4. 1. 2021, přičemž podle § 159 zákona o odpadech z roku 2020 nabyl tento zákon účinnosti dne 1. 1. 2021 a podle § 158 odst. 1 bod 1 tohoto zákona došlo ke zrušení zákona o odpadech z roku 2001.
23. Soud tuto smlouvu posoudil v souladu s § 64 s. ř. s. ve spojení s § 135 odst. 2 občanského soudního řádu, neboť posouzení obsahu této smlouvy je podstatné pro přezkoumání žalobní námitky a zároveň se nejedná o věc, ve které by byl soud vázán rozhodnutím jiných orgánů ve smyslu § 135 odst. 1 občanského soudního řádu. Při posouzení obsahu dohody o původcovství soud aplikoval § 555 odst. 1 ve spojení s § 556 odst. 1 a 2 občanského zákoníku, podle kterých se právní jednání posuzuje podle svého obsahu a vykládá se podle úmyslu jednajícího, přičemž se přihlédne k tomu, co právnímu jednání předcházelo a jak strany následně daly najevo, jaký obsah a význam právnímu jednání

Shodu s prvopisem potvrzuje:

přikládají. Článek II. dohody o původcovství odpadu uvádí: „*Smluvní strany ve Smlouvě dohodly, že cena díla je uvedena bez toho, aniž by zhotovitel [společnost BIGGEST construct s.r.o.] přebíral vytěžený materiál do svého vlastnictví, neboť objednatel [žalobkyně] si zajistil deponii pro dočasné uložení tohoto materiálu na pozemku v k.ú. Černice, když tento materiál hodlá při realizaci projektu stavby dále využít. Vzhledem k výše uvedenému se tímto smluvní strany v souladu se zák. č. 185/2001 Sb., dohodly, že původcem vytěženého materiálu (vedlejšího produktu) bude objednatel, který bude dále nakládat s vytěženým materiálem dle zák. č. 185/2001 Sb.*“. Z citované části dohody o původcovství odpadu je nepochybný úmysl žalobkyně stát se původcem odpadu ve smyslu zákona o odpadech z roku 2020, ačkoli je zde uveden již zrušený zákon o odpadech z roku 2001. Soud tuto chybu posoudil jako zřejmou nesprávnost danou patrně tím, že smlouva byla podepsána několik dní po nabytí účinnosti zákona o odpadech z roku 2020. Taktéž následné chování žalobkyně spočívající v soustředování vytěženého materiálu na předmětných pozemcích prokazuje, že žalobkyně měla skutečnou vůli stát se původcem vytěženého materiálu a následně s ním nakládat. Ostatně žalobkyně v žalobě nenabídla soudu alternativní výklad svého právního jednání, omezila se pouze na poukaz na formální chybu v označení použitého zákona. Je nepochybné, že žalobkyně se na základě dohody o původcovství odpadu ve spojení s § 5 odst. 2 věta druhá zákona o odpadech z roku 2020 stala původcem odpadu.

24. Podle § 4 odst. 1 zákona o odpadech z roku 2020 je odpadem každá movitá věc, které je osoba povinna se zbavit. Povinnost zbavit se movité věci ukládá žalobkyni § 4 odst. 3 zákona o odpadech z roku 2020, v případě kdy movitá věc nebyla prvotním cílem výroby a není vedlejším produktem podle § 8 odst. 1 zákona o odpadech z roku 2020. Soud proto přistoupil k posouzení žalobních námitek týkajících se naplnění podmínky podle § 8 odst. 1 písm. b) zákona o odpadech z roku 2020 u zeminy a demoliční suti. Žalobkyně v žalobě neuvedla konkrétní případy dalšího využití zeminy ani demoliční suti, byly ovšem uvedeny v námitkách proti kontrolním zjištěním, přičemž ČIŽP se s nimi vypořádala již v příkazu; stejnou argumentaci přenesla ČIŽP i do odůvodnění prvostupňového rozhodnutí a soud ji níže stručně shrnuje.
25. Prvním záměrem bylo zpevnění plochy na pozemku parc. č. 1639/1 v k.ú. Černice, který byl v době prvostupňového rozhodnutí pouze ve fázi podané žádosti, v níž navíc nebylo uvedeno konkrétní množství zeminy, jež bude na záměr použita.
26. Druhý záměr představovala stavba skladovacích hal č. 4 a 5 na pozemcích parc. č. 1655/7, parc. č. 1655/4, parc. č. 1655/1 podle rozhodnutí Úřadu městského obvodu Plzeň 8 – Černice o schválení záměru ze dne 26. 7. 2021. V tomto případě bylo sice podané žádosti vyhověno, ČIŽP však uvedla, že tento záměr neobsahuje žádné další návozy zeminy a není doloženo ani množství odpadní zeminy potřebné k provedení stavby.
27. Třetím záměrem, při kterém mělo dojít k dalšímu využití vytěžené zeminy, byla stavba sportovního areálu na pozemcích parc. č. 1639/1, parc. č. 1639/3-5, parc. č. 1655/1, parc. č. 1655/5, parc. č. 1655/12 v k.ú. Černic, uvedená ve vyjádření Magistrátu města Plzně ze dne 23. 3. 2018, ve sdělení Útvaru koncepce a rozvoje města Plzně ze dne 2. 5. 2019 a ve studii investora. K tomuto záměru ČIŽP uvedla, že se jedná o pouhou koncepci, kterou je možné teoreticky realizovat, avšak nebylo-li žalobkyni vydáno stavební povolení, není postaveno na jisto, zda se bude projekt vůbec realizovat.
28. Soud se plně ztotožňuje se závěry ČIŽP a žalovaného v tom smyslu, že pokud zákon pro vedlejší produkt stanoví v § 8 odst. 1 písm. b) zákona o odpadech z roku 2020 podmínku

Shodu s prvopisem potvrzuje:

zajištění dalšího využití, musí se jednat o takové využití, u kterého lze důvodně předpokládat, že skutečně nastane. Není přípustné, aby žalobkyně nakládala s odpadem tak, že jej soustřeďuje v rozporu s § 13 odst. 1 písm. b) zákona o odpadech z roku 2020 s tím, že jej teoreticky hodlá využít při realizaci dosud nepovolených záměrů, jež je podmíněna vydáním povolení stavebního úřadu. Pokud by postačovala pouhá teoretická možnost dalšího využití vedlejšího produktu k tomu, aby došlo k naplnění podmínky podle § 8 odst. 1 písm. b) zákona o odpadech z roku 2020, pak by byl ohrožen samotný účel zákona o odpadech z roku 2020, neboť by se za vedlejší produkty mohly označit všechny odpady, které lze teoreticky dále využít, avšak reálně k jejich využití nedojde, resp. jejich využití není podloženě zajištěno.

29. Žalobkyně namítala, že vytěžený materiál mohla použít i na realizaci záměrů, ke kterým není povolení stavebního úřadu potřebné. Žalobkyně ovšem neuvedla, o jaké konkrétní záměry se jedná, a současně nedoložila, že by k jejich realizaci skutečně došlo, jde tak o námitku obecnou a hypotetickou. Žalovaný se s předmětnou námitkou vypořádal v odůvodnění napadeného rozhodnutí na straně 3 a 4, kde odkázal na vypořádání obsažené v prvostupňovém rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že odvolací ani žalobní námitka žalobkyně nijak nerozvíjela argumentaci nad rámec námitky obsažené v odporu, shledal soud vypořádání odvolací námitky ze strany žalovaného dostatečným.
30. Pokud jde o demoliční suť, žalobkyně v žalobě nevyvracela závěr správních orgánů (str. 4 napadeného rozhodnutí), že recyklace proběhla v rozporu se zákonem o odpadech z roku 2020 na mobilním drticím zařízení společnosti BIGGEST construct s.r.o., jež nebylo v inkriminovaném období povoleno příslušným krajským úřadem jakožto zařízení určené k využití odpadu. Soud se ztotožňuje s náhledem správních orgánů, že ač § 9 odst. 1 zákona o odpadech z roku 2020 výslovně nehovoří o nutnosti provádět recyklaci v zařízeních, která mají příslušné povolení (toto ustanovení je ostatně celé koncipováno jakožto odkazující na nutnost postupovat v souladu s relevantní právní úpravou), nepochybně z něj lze takový požadavek dovodit. To plyne ze samotného smyslu zákona o odpadech z roku 2020 a jeho regulace provozu zařízení určených k využití odpadu. Demoliční suť tudíž nepřestala být odpadem pro nesplnění podmínek daných § 9 odst. 1 zákona o odpadech z roku 2020.
31. Ověření kvality recyklované demoliční suti ze strany TZÚS není dostačující, jelikož pouze ověřuje vybrané kvalitativní parametry předmětného materiálu – stanovení zrnitosti a klasifikace jeho složek, aniž by v něm obsažené výsledky měly vliv na určení, zda je tento materiál odpadem či nikoli (str. 4 napadeného rozhodnutí). Nutno přihlídnout také k pořízené fotodokumentaci z kontroly, která zachytila část odpadu uloženého na předmětných pozemcích, jež zjevně obsahuje směs dřeva a demoliční suti. Tato skutečnost se nijak neprojevila na složení ověřovaných vzorků, neboť podle nich se demoliční suť skládala pouze z kameniva bez jakýchkoli příměsí.
32. Ohledně toho, že napadené rozhodnutí na str. 4 konstatuje též nedodržení § 9 odst. 1 písm. d) zákona o odpadech z roku 2020, dle něhož musí být pro recyklovaný odpad zpracována průvodní dokumentace, a nedodržení § 83 odst. 3 vyhlášky č. 273/2021 Sb., který stanoví obsah průvodní dokumentace recyklátu ze stavebního a demoličního odpadu, soud konstatuje, že v době, kdy docházelo k přestupkovému jednání (od března do června 2021), nebyla vyhláška č. 273/2021 Sb. účinná (účinnosti nabyla dne 7. 8. 2021). Soud proto přisvědčuje žalobkyni, že těmito ustanoveními nemohly správní orgány argumentovat při posouzení otázky, zda šlo o recyklovaný odpad, který přestal být odpadem, či nikoli. Toto pochybení ovšem nemá žádný vliv na věc, neboť jak uvedl soud výše, podstatné je, že k

Shodu s prvopisem potvrzuje:

recyklaci demoliční suť došlo v nepovoleném zařízení, což postačuje k závěru, že demoliční suť nepřestala být odpadem.

33. Tvzení žalobkyně, že měla úmysl demoliční suť použít v souladu s jejím účelem, nebylo v rámci žaloby nijak doloženo a nevyplývá ani ze správního spisu, soud jej tak pokládá za neopodstatněné.
34. Ohledně navrhované moderace trestu (§ 78 odst. 2 s. ř. s.) soud uvádí, že jejím smyslem a účelem není hledání „ideální“ výše sankce soudem místo správního orgánu, ale její korekce v případech, že by sankce, pohybující se nejen v zákonném rozmezí a odpovídající i všem zásadám pro její ukládání a zohledňující kritéria potřebná pro její individualizaci, zjevně neodpovídala zobecnitelné představě o adekvátnosti a spravedlnosti sankce (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 22/2012-23). Žalobkyně spáchala přestupek, za který jí byla uložena sankce ve výši 70 000 Kč, což představuje 0,28 % horní sazby, tedy uložená pokuta byla při samotné dolní hranici sazby. Správní orgány řádně odůvodnily výši sankce, která vychází z náležitého posouzení závažnosti porušení zákona s tím, že přihlédly k množství vytěženého materiálu soustředěného na předmětných pozemcích, dále posoudily, že vytěžený materiál nevykazoval žádnou nebezpečnost vůči lidskému zdraví a okolnímu životnímu prostředí a zohlednily provedení laboratorních zkoušek vzorků vytěženého materiálu žalobkyní. Současně bylo vzato v úvahu i kritérium ekonomické situace žalobkyně, která je středně velkým podnikatelským subjektem, když v roce 2020 vykázala obrát ve výši 14 874 000 Kč. Pokuta tedy nemůže mít ani likvidační charakter.
35. Ke zcela obecné námitce nepřezkoumatelnosti soud uvádí, že napadené rozhodnutí bylo řádně zdůvodněno, což je patrné z vypořádání námitek výše.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

36. Soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
37. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně nebyla ve sporu úspěšná a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

Shodu s prvopisem potvrzuje:

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 29. března 2023

Mgr. Milan Tauber v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: